

Rigsdagsmand for Præstø Amts 6te Valgfreds (H. Hage) bemærkede, at der ikke er noget Lovbud, som siger, at Fangerne skulle have Selvfab og desuden, sagde han, har man tidligere flyttet dem ind i Natcelle, uden at Nogen har meent, at derved skete dem Uret. Jeg maa dertil svare: Der har vistnok ikke tidligere været et Lovbud, som har sagt dette; men som den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 5te Valgfreds (Klein) allerede har bemærket, kom der et saadant Lovbud ved Loven af 30te November 1857. Denne Lov har nemlig for det Tilfælde, at Straffen udstodes i Enkeltcelle, fastsat en Formildelse af Straffen, og har derved erkjendt, at Udtaaelse af Straffen i Fællesfale var gaaet ind i den bestaaende Retstilstand. Og naar man som den ærede Rigsdagsmand og den høitærede Justitsminister vil fremhæve, at der foretages Forandring i Detaillen af Straffens Udtaaelse, uden at derved skeer nogen Forandring af den Fanger idømte Straf — og den høitærede Justitsminister svæde til, at han ikke vidste, hvor da Grændsen skulle være — da maa jeg dertil svare, at Grændsen er vistnok vanskelig at træffe, og det gaaer jo her som allevegne, hvor den quantitative Forskjel kan slaae over i en kvalitativ; men Grændsen er dragen i det Dieblis, man overfor det straffede Individ finder sig foranlediget til i denne Anledning at tilstaae en Medsættelse af Straffetiden. Imod den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts 6te Valgfreds (H. Hage) maa jeg derhos specielt bemærke, at der er en væsentlig Forskjel paa at lade en Deel af Straffen udstaae i enkelt Natcelle, og det at gjøre selve Isolationen til Straffens egentlige Pointe, at bygge det Egentlige i Straffen paa Isolationen. Jeg skal endnu tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds (Tscherning). Den ærede Rigsdagsmand bemærkede igaar, at man jo gif ud fra, at det var muligt at betegne Forbrydelsens Priis eller Værdi ved et bestemt Straffequantum og udmønte den i en vis Straffemønt, og da man nu maa erkjende, at den Mønt, der er sat ved Loven af 1857 og det foresiggende Lovudkast, er lig med en tidligere Straffemønt, kan man betale Forbryderen med denne egale

Mønt. Men det er netop Sagen, at denne Mønt gjaldt ikke dengang, da Forbrydelsen blev begaaet, og Forbryderen havde, dengang han begif Forbrydelsen, ikke Grund til at vente, at han vilde blive betalt med den Mønt.

Den ærede Rigsdagsmand sagde: ja, har Forbryderen da Ret til Noget, har han Ret til at fordrø at miste sin Frihed? — Hvis den ærede Rigsdagsmand stillede det saaledes til mig, at jeg skulde besvare dette Spørgsmaal abstract, saa vilde jeg sige: Ja, det har han; i Grunden er det hans Ret at lide den Straf, Loven har fastsat; men hvis den ærede Rigsdagsmand derimod spørger mig, om det er saa efter vor Lovgivning, saa siger jeg: Det er det ikke. Men hvad der er hans Ret, er det, at han ikke bliver belagt med anden og mulig strengere Straffearart end den, som Loven har fastsat; thi derved krænker man Retfærdigheden. Nu siger den ærede Rigsdagsmand, hvad er Retfærdigheden? Vi kunne ikke gjøre den absolute Retfærdighed gjældende; Retfærdigheden er det for Samfundet og Forbryderen Hensigtsmæssigste. — Det er i en vis Forstand fuldkommen sandt; den absolute Retfærdighed kunne vi ikke gribe. Retfærdigheden bestemmes ganske vist ved Folkets Opfattelse til enhver givne Tid. Det er ogsaa vist, at Retfærdigheden er det Hensigtsmæssigste; men hvis man troer at udtømme Retfærdigheden ved Hensigtsmæssigheden, saa befinder man sig i en stor Vildfarelse. Det er ganske vist hensigtsmæssigt og nødvendigt for Staten at hylde Rets- og Retfærdighedsprincippet; men hvis man vil betragte det som Kernen af Retfærdigheden, saa vil Staten blive undergravet i sin Grundvoold.

Klein: Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 3die Valgfreds (Liebe) ytrede igaar, at han ikke følte sig overbevist ved de af mig anførte Grunde, og jeg skal idag begynde med at afgive en lignende Erklæring, idet jeg heller ikke har følt mig overbevist ved, hvad han sagde. Skedestomindre nærer jeg Frygt for, at hans, om jeg saa maa sige, forlokkende og indsmigrende Veltalenhed skulde have Virkning, som jeg ikke anseer for ønskelige, og jeg skal derfor nærmere indlade mig paa enkelte Punkter af, hvad han anførte. Men forinden